

Poštnina plačana v gotovini!

Ođmev iz Afrike

April 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izhaja v slovenskem, hrvatskem, češkem, poljskem, nemškem, italijanskem, francoskem, angleškem, ogrskem, španskem, portugalskem in holandskem jeziku.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Marija Mati dobrega sveta.* (Praznik se obhaja 26. apr.) Sveti oče Pij X. je dal Družbi sv. Petra Klaverja v posebni poslanici Marijo Mater dobrega sveta za nebeško patrono in varuhinjo. V večern spomin je dne 10. jun. 1904 zapisal sledeče besede: »Da se bo Družba, ki si je za sveto stvar priborila že veliko zaslug, s pomočjo božjo v prihodnje še bolj razvijala in razen zunanje pomoči tudi nadnaravno varstvo in milost uživala, izvolimo po svoji apostolski avtoriteti... in ji damo za nebeško varuhinjo deviško Mater dobrega sveta...« Pij X.

2. *Afriška sužnja.* Sirotica ima noge uklenjene, vrat v dolgo drevo. Tako bo morala stati nekaj dni brez jesti, dokler se ne zgrudi na tla. Tako kaznujejo sužnje za majhen pogrešek. Družba sv. Petra Klaverja, ustanovljena za afriške misijone in oprostitev sužnjev je s pomočjo milih dobrotnikov odkupila že veliko tisoč sužnjev. (Prispevek za odkup sužnja 180 Din.)

Cerkvena slavnost v čast

Marije Matere dobrega sveta

patrone in varuhinje Družbe sv. Petra Klaverja

**V nedeljo, 22. aprila 1934 ob pol 4. uri popoldne
v stolni cerkvi svetega Nikolaja**

Govor. Stolni kanonik Dr. Mihael Opeka

Pete litanije in blagoslov

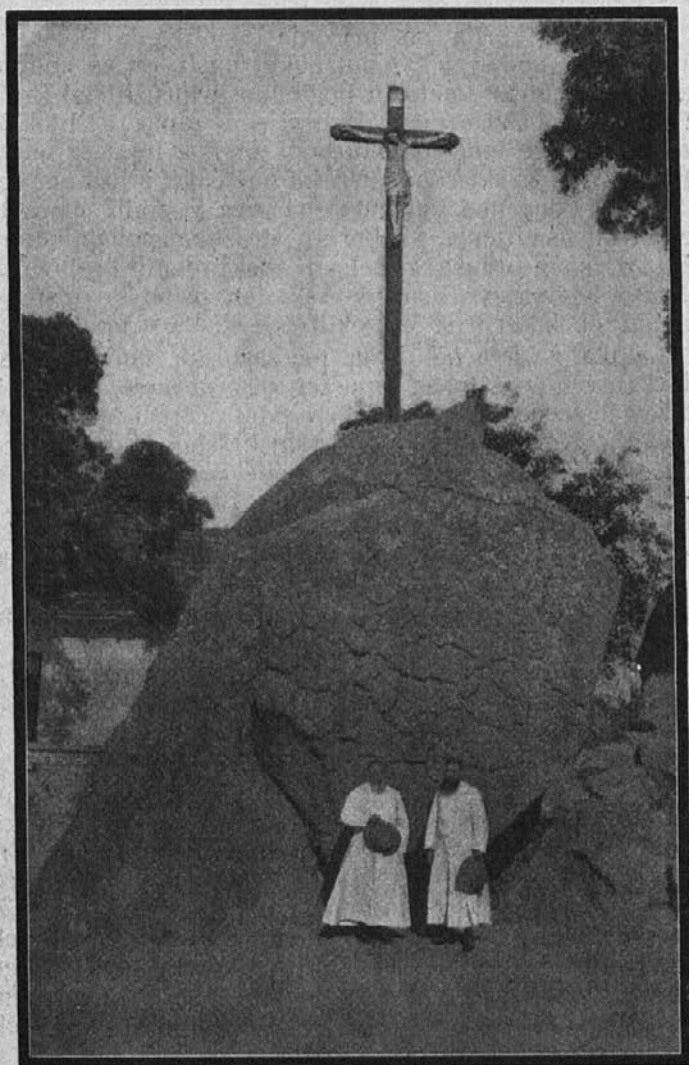
Darovanje za uboge afriške misijone

Prisrčno vabi k obilni udeležbi

Družba sv. Petra Klaverja

za afriške misijone in oprostitev sužnjev

Ljubljana, Metelkova 1

Kalvarija v Afriki.

*Križ, rešilno znamenje vsega sveta je prvo,
ki ga misijonar zasadi v poganska tla.*

Obtok ljubezni.

Devetega aprila se pričinja »molitvena vojska za Afriko«. Naj napišem k temu nekaj misli, da se bodo vsi čitatelji »Odmeva« vneto in pogumno pridružili tej križarski vojski in božji armadi. Zgoraj sem zapisal: Obtok ljubezni. Izhodišče temu obtoku bodi Afrika, in sicer najprej tisti njen del, kjer je danes stiska največja: v južnem delu.

Vsak, kdor ima kaj čutečega srca v prsih, mora biti prevzet od usmiljenja, ko bere o strašnem pomanjkanju v Južni Afriki in o dušni in telesni stiski njenih prebivalcev. Na našo Klaverjevo družbo vsak dan prihajajo pisma in poročila, ob katerih se človeku srce stiska v prsih.

Lakota, že leta nič dežja, nič zaslužka, umiranje celih rodov. In vrh tega dušna zapuščenost brez meje. Večina teh revežev je še poganska in zato v svoji nesreči brez tolažbe in upanja. Ko bi bili ti ljudje vsaj krščeni in božji otroci in mogli upati po tem življenju nebeškega plačila: v hipu bi bili bogati navzlic svoji revščini. Toda duša pogana je temna in topa. Mnogo jih je omreženih od čudnih naukov raznih krivoverskih sekt, ki so zelo delavne. Ti se bodo komaj kdaj mogli rešiti iz tega omrežja v prostost otrok božjih. Revščina, stiska, trpljenje, tema, obup — to je njih delež. Kdo jim bo pomagal? Sami si ne morejo.

Ali se mi bo posrečilo, da obudim v Vaših srcih sočutje in ljubezen? Pač, kajneda? Stopimo torej v obtok! Vi vsi, ki čutite v srcu ljubezen do ubogih zamorcev, ne le na jugu Afrike, ampak do vseh afriških domačinov: vsak izmed Vas ima po dve roki. Sklenite obe roki k molitvi od 9. do 16. aprila in dobili smo s tem nekaj sto tisočev takih, ki v goreči prošnji dvigajo svoje misli k božjemu Srcu. Krik tolike armade mora prodreti oblake in dospeti pred božji prestol. Tu se bo Vaša ljubezen združila z neskončno božjo ljubeznijo. Bog bo blagodarno stegnil svojo očetovsko roko najprej nad Vas, pobožne molivce, potem nad Afriko, njene pragozde, puščave, rudnike in zlatokope. Od teh ima zamo-rec le škodo. Iz božje roke, od zgoraj pričakuje afriški človek blagoslova in pomoči. Bog more poslati dež kot ob časih Elija. On bo dal, da se bodo roke zgenile in zbrale denarnih darov, čeprav so same revne. Bog bo razsvetlil ljudem um in ganil srca, da bodo videli, kje je pomoč najbolj potrebna, in našla se bodo sredstva za rešitev in obrambo. Bog bo ohranil misijonarje pri zdravju in jih krepčal v njih bojih in prizadevanju. Bog bo dal novih poklicev dobrim mladeničem, da ne bo zmanjkalo dobrih du-

hovnikov. Bog more vse! Torej dragi čitatelj: moliva oba prav iz dna srca v polnosti ljubezni v namenu Srca Jezusovega, ki je neskončno usmiljeno. Tako postanemo duhovna velesila, ker božja moč je z nami. Na molitev! Na delo!

Očenaš za uboge pogane.

Zložil in poslal bolan misijonski prijatelj.

Oče naš, kateri si v nebesih, o daj, da te bodo tudi pogani priznali in spoznali za Očeta nebeškega, Te ljubili in k Tebi zahrepeneli.

Posvečeno bodi Tvoje ime! O, da bi tudi pogani Tvoje ime vedno bolj hvalili in častili. Naj bi spoznali, kako sveto je Tvoje ime in naj se otresejo svoje poganške vere in malikovalstva.

Pridi k nam Tvoje kraljestvo! O, naj bi prišlo tudi med pogane kraljestvo milosti in ljubezni. Kako srečni bodo pogani, ko bodo rešeni sužnosti satana in bodo postali otroci svete matere katoliške Cerkve.

Zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji! Res: tudi ubogi poganški narodi naj bi živeli po Tvojih zapovedih, da Te bodo tudi ti narodi v bodoče častili in Ti zvesto služili. Kakor se Tvoja volja godi v nebesih, tako naj se ista volja izpolnjuje tudi med pogani.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh! O, kako so lačne uboge duše poganov duhovne hrane. Tudi njim daj vsak dan kruha milosti, dušne hrane za njih duše, evharističnega kruha.

Odpusti nam naše dolge, kakor mi odpuščamo svojim dolžnikom. Oče nebeški, ne spominjaj se njih zablod, grehov in zadolženj, ampak po zasluženju in trpljenju svojega edinorojenega Sina jih reši vezi zablod in sužnosti satanove.

Ne vpelji nas v izkušnjava! Ne dopusti, da bi jih izkušnjave hudobni duh še dalje držal v temi nevere, malikovanja in greha.

Temveč reši nas hudega! Stori, da bodo uboge duše poganov po zasluženju Jezusa Kristusa kmalu rešene iz teme pregreh in malikovalstva, sužnosti satanove in da bodo kmalu kot prosti in rešeni častili in ljubili Tebe, svojega dobrega nebeškega Očeta. Amen.

O sveta Marija, Mati božja, prosi neprenehoma pred prestolom svojega ljubega Sina, ki je svojo kri prelil tudi za uboge pogane, da bodo kmalu rešeni in kot prosti božji otroci spoznali tudi Tebe, svojo nebeško Mater in kraljico ter Te kot mater in kraljico častili in Ti kot Tvoji zvesti otroci služili.

Prosi tudi za misijonarje in sestre in vse dobrotnike misijonov, da bo Bog dal blagoslova njih delu in prizadevanju in bodo nekoč bogato poplačani v nebesih. Amen.

Ljudstvo Ayao in islam.

Prelatura Mozambique.

Poroča p. Calandri, misijonar Consolate, Massangulo.

Časih se čudom čudiš, kako je to mogoče, da se islam s tako naglico širi med zamorci. Je to vera, ki nima kake družbe, da bi zbirala denarna sredstva in vzgajala misijo-

narje; ne ustanavlja šol, ki bi zaslužile ime, da so šole; ne zida cerkvá, da bi njih ponosne stavbe vabile zamorce: in vendar se ta kriva vera med zamorci širi tako hitro ko madež črnila, ki je padel na pivni papir. In kakor črnilo, ki globoko v papir prodre in ga omaže, tako prodre ta škodljiva vera zamorcu v dušo in telo in bi človek po človeško rekel, da ga ni sredstva, ki bi mogel ž njim tako dušo zopet očistiti.

Mohamedanci nimajo prav ničesar, na kar bi mogli biti ponosni, niti heroičnih čednosti v značaju, niti dušnih voditeljev, ki bi se žrtvovali zanje, niti karitativnih del — skratka: čisto ničesar. In vendar govore s takim ponosom o svoji precej nesnažni mošeji (cerkvi), o svoji strgani zastavi, o svojem pol-mesecu.

Kadar naši zamorci povabijo »moalino« (verski služabnik), da jim prebere nekaj verzov iz korana, stoječ ob mrtvaškem odru njih umrlega sorodnika, ga morajo drago plačati in še njegove pomočnike, ki mu pomagajo peti (= kričati) ob pogrebu. Moalino vam ne naredi nič brez plačila. Kdor se želi priučiti branja arabske abecede, mora leto in dan hoditi v šolo k moalinu in kot suženj delati na njegovih njivah in mu ničesar odreči. Celo kadilo, ki ga vrže na žerjavico ob večerni molitvi, mora biti plačano.

Vsak petek se zberejo Mohamedovi častilci od blizu in daleč praznje oblečeni pred mošejo. Pozdravijo se z besedami, katerih pomena niti ne razumejo, pojo in molijo himne, katerih vsebina jim je tuja, ker so zložene v arabskem jeziku. Noge si umijejo ob vhodu v mošejo in so navzočni pri ceremonijah, katerih pomena tudi ne razumejo. Potem se po stranskih stezah vračajo zopet nazaj v svoje samotne koče daleč kje v gozdu.

In misijonar? Ob tej besedi postanem žalosten. Jokal bi, kadar grem mimo gosto napolnjene mošeje. Iz notranjosti doni petje tako žalostno in monotono, ko da Jezusa nosijo v grob.

In vendar delamo in se trudimo. Ob vsaki priliki pokažemo ljudem, da imamo srce zanje in da jim tudi materialno želimo pomagati. Zdravila za bolnike zastonj dajemo, odraslim preskrbujemo delo in zaslužek in jih poučujemo v raznih strokah rokodelstva in umetnosti. Sami morajo priznati, da jim misijon daje podporo in zaslužek; saj vedo, da preden so misijonarji sem prišli, domačini niti obleke iz blaga niso imeli; vsi so bili oblečeni le v ovčje kože, zdaj pa vsi nosijo obleko. Vse to dobro vedo in vse obetajo v izbranih besedah — in vendar ...

To ljudstvo smo priporočili presv. Srcu Jezusovemu; zato misijonarji ne obupamo in svoje delo nadaljujemo.

Nedavno sem obiskal neko bolnišnico. Z menoj je bil Izo, fant, ki služi pri nas, odkar sem jaz tukaj. Med potjo sem mu resno govoril na srce: »Ali ni sramotno, da ti ves katekizem tako dobro znaš, a krščen še nisi. Ti veruješ na Jezusa in v njegovo delo zaupaš, poznaš pa tudi prekanjnost Alomi-ljudi. Kdaj se boš odločil za sv. krst?«

Fant, ki je star že 18 let, je v zadregi gledal v tla in molčal. Vedel je, da je res, kar sem jaz rekel... Pa me je pogledal in rekel: »Pater, stori, kar si zadnjič rekel: prosí Jezusa, da naj vzame v roko bič in naj nas vse nabije, potem bomo šli v cerkev, tako pa smo preleni in preboječi. Vsi zamorci poznamo misijon in ljubimo patre in sestre, toda nihče ne upa prvi pristopiti.«

Misijonar pa nadaljuje svoje delo, seje božje seme in ruje muslimanski plevel. Potem se ozre v nebo kakor poljedelec, v skrbi, ali mu bo nebo dobrotljivo... Poln zaupanja se ozira v zarjo boljše bodočnosti.

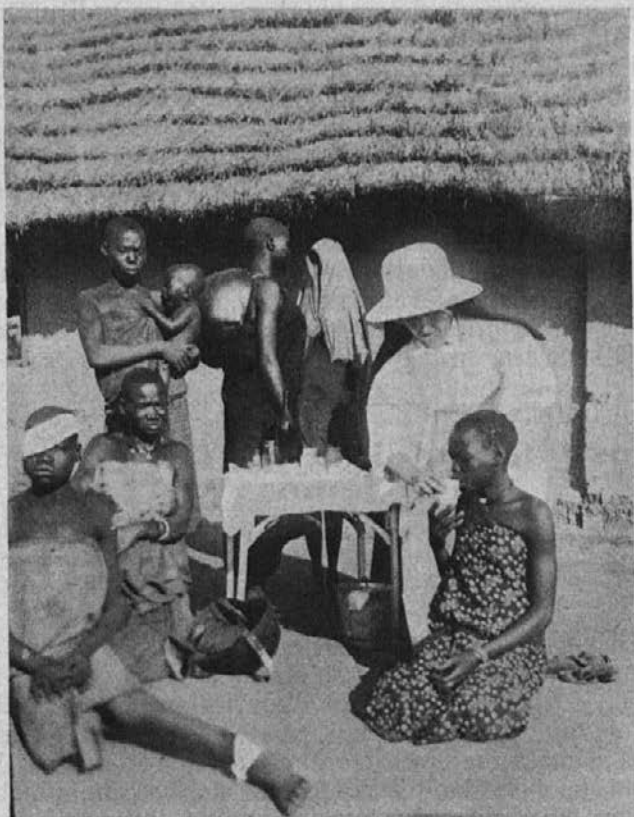

Jezus v tabernaklju vé, česa potrebujemo.

Ta-le misel je hudo preizkušenim misijonarjem v tolažbo v teh težkih časih: Gospod v tabernaklju vse vé in nam bo o pravem času poslal pomoč. — V naslednjem poroču p. Justin Baumgartner, benediktinec v Ifingi o svojih skrbih in težavah:

To leto mi je Bog naložil velik križ: moj zvesti laični služabnik, ki bi mi bil imel ob strani stati pri vpeljavi nove postaje, je zbolel in že več tednov leži v postelji. Žal, da mi moj duhovski predstojnik opat do danes še ni mogel poslati namestnika; zato moram sam za vse skrbeti. Vsak dan mi je v veliko težavo to, da moram sam bivati tu, oddaljen od svojih sobratov duhovnikov, brez duhovniške tolažbe in bodrila. Danes zjutraj sem najprej poučeval katekizem; potem so me klicali k nekemu otroku, ki se je bil ponoči strahovito opekel. Ker sem dvomil, da bi otrok ozdravel, sem mu podelil sv. krst in sem storil, kar je bilo v moji moči, da bi ubožcu olajšal bolečine. Zelo bi tu potrebovali sester, da bi stregle bolnikom, kajti do bližnjega zdravnika je po več dni hodá. Otroci tu zelo mrjejo, ker matere ne znajo ne dušno ne telesno vzgajati svojih otrok. Dozdaj ni bilo niti misliti na to, da bi se zgradil dom za sestre, kajti jaz in moj brat, ki je pri meni, sama stradava;

kako bi torej mogel postaviti najprimitivnejšo hišo, sestram v stanovanje? Vsak dan po sv. maši izpostavim Najsvetejše v ciboriju, da bi nam ljubi Bog obudil dobrotnikov, da bi mogli Bogu postaviti primerno hišo božjo, za nas pohlevno stanovanje, za sestre pa, ki bi jih tako zelo potrebovali,

Misijonske sestre strežejo bolnikom. Vsled lakote in suše se razne bolezni zelo širijo.

nekak zavod, revežem in bolnikom v pomoč. Trdno zaupam, da nam bo Jezus pomagal, saj on vé, česa potrebujemo in nam bo gotovo pomagal ob svojem času. Vsem pa, ki bi hoteli pomagati k zidavi prepotrebnih hiš v Ifingu v Matumbilandiji, že sedaj kličem: Tisočkrat Bog povrni in: Bog vas blagoslovi.

Zahvale.

Genljivo se v svoji preprosti hvaležnosti zahvaljujejo misijonarji. Naj navedemo nekaj teh zahval, ki bodo našim blagim dobrotnikom in sotrudnikom v tolažbo in bodrilo:

»Pred kratkim mi je poslal prečastiti škof denar s pripombo: ‚Pošiljatev Družbe sv. Petra Klaverja.‘ Srce mi veli, naj Vam za to izrazim svojo veliko hvaležnost. Kot se dete zelo veseli, ako sta mu oče ali mati podarila kako darilo, tako je bilo moje srce prepolno hvaležnosti do Boga, delivca vseh dobrot, in je prosilo, naj Bog blagoslovi vse dobrotnike in jim na onem svetu vse bogato poplača.

P. Martin, mariannahillski misijonar, Hardenberg.«

»Ravnokar je došla v Ifinga Vaša lepa pošiljatev, s katero ste se tudi to leto blagohotno spomnili mojega revnega in samotnega misijona. Bodi Vam zato izrečena moja prisrčna zahvala. Ljubi nebeški Oče, ki vsako dobroto bogato povrne, naj blagim darovalcem vse tisočkrat povrne. Vsak dan se bom pri molitvi in pri daritvi sv. maše spominjal blagih dobrotnikov in potreb Družbe sv. Petra Klaverja.

Vedno me zelo veseli, kadar vidim požrtvovalnost toliko prijateljev v domovini, ki podpirajo nas, ki se vojskujemo zoper temo poganstva, in sicer s tem, da pridno molijo za nas in nas z denarjem podpirajo. Toda med veselje se meša tudi mehka otožnost, ko mislim na svojo revščino, ki mi ne pusti, da bi mogel povrniti tako veliko ljubezen in prizadevanje. Ne preostaja mi drugega ko da v tihih večernih urah poklekнем pred svojega Zveličarja, ki stanuje v moji revni cerkvi v tej samoti, in molim za svoje dobrotnike. Trdno upam, da bo božji Zveličar razlil obilnega blagoslova na tiste, ki nas neumorno podpirajo.

P. Justin Baumgartner O. S. B., Peramiho.«

»Srčno se Vam zahvaljujem za bogato pošiljatev, ki sem jo te dni dobil od Klaverjeve družbe. Poslali ste različnih koristnih stvari, zlasti mašnih oblačil; zato je bilo pa tudi naše veselje zelo veliko. Zdaj bom mogel svoje zunanje postaje, ki jih je 20, vsaj deloma preskrbeti z najpotrebnejšim. K temu štejem tudi denarno pošiljko, ki sem jo prejel za svojo srebrno mašo, in ki jo bom porabil za prenosni oltar. Tisočera zahvala vsej Klaverjevi družbi. Bodite prepričani, da se bo mnogo molilo za Vaše blagodušno podjetje.

P. Hentrich, oblat Brezmadežne, Bazutolandija.«

Na cilju.

Lydenburg, 5. decembra 1933.

V soboto, 2. decembra sem prišel v svoj misijon. Toda do danes še nisem imel časa za pisanje. Takoj prvi dan so imeli evropski katoličani tukaj prireditev v korist svoje župnije. Ti katoličani morajo namreč sami vzdrževati svojega duhovnika in svojo cerkev. Zvečer sem potem obiskal svoje sobrate (med temi je tudi brat Kolenc) v misijonu »Marija Trost«. V nedeljo sem maševal v tukajšnji cerkvi za domačine. Popoldne so le-ti imeli svojo prireditev. Otroci naših šol so telovadili, peli in godli. Vse polno črnih je prišlo gledat in poslušat. To vse je bilo narejeno, da so zamorci videli potrebo in korist misijonskih šol.

Včeraj, v ponedeljek sem začel svoj praktičen pouk v angleščini. Sedaj ostanem zaenkrat tukaj v Lydenburgu, da se privadim angleščini, potem pa me pošlje preč. msgr. Mohn na misijonsko postajo Glen Cowie, kjer je naš brat Poznič. Včeraj sem bil ves dan pri otrocih. Monsignor pravi: »To je zaenkrat Vaša glavna naloga, učiti se angleščine.«

Zaboj je prišel v redu sem. Se Vam iz vsega srea zahvalim za vso požrtvovalnost, kakor tudi vsem misijonskim dobrotnikom! Gospod škof mi je naročil naj se Vam zahvalim tudi v njegovem imenu. Poslane stvari pridejo z menoj v Glen Cowie, to je naša najnovejša centralna misijonska postaja, toda na zelo trdih in kamenitih tleh za apostolsko delo. Zato se priporočam Vam in vsem misijonskim prijateljem v domovini v molitev in nadaljnjo pomoč. Ubogi zamorci Vam bodo vedno hvaležni, da jim pomagata v njih revščini in še bolj, da jim pomagata k večni sreči. Voščim Vam in vsem dobrotnikom in prijateljem kar najbolj srečno in blagoslovljeno novo leto, tudi v imenu Monsignorja in vseh naših zamorcev in Vas vse srčno pozdravljam.

Vaš hvaležni

P. Franc Bratina, Sin presv. Srea.

Če bi se sv. Pavel vrnil.

K naslednjemu pismu, katero pošilja p. Veillet Družbi sv. Petra Klaverja, je pristavil škof Fages, apostolski vikar Beke Oranje, te-le besede:

»Avtomobil dandanes za misijonarja ni noben luksuz, ampak potreba. Če bi se sv. Pavel zopet vrnil na zemljo, bi gotovo vse misijonarje oskrbel s takimi vozovi ter bi jim

bilo na ta način mogoče svojo delavnost podvojiti in kolikor mogoče veliko duš rešiti. Če velja to za vse misijone, potem še prav posebno za naš vikariat, kjer je razdalja tako velika in je ljudstvo tako raztreseno. Ljubemu misijonu v Port Nolloth bi se odprla velika dušna žetev, če bi imeli na razpolago avto. Zato priporočam vašim dobrotnikom prošnje dragega patra Veilleta in vas zagotavljam naših molitev.

Misijonar na motornem kolesu. Hiteti mora, da reši čim več duš.

Pismo p. Veilleta, oblata sv. Frančiška Saleškega iz Port Nollotha:

Po kratkem bivanju v Keimoes, kjer sem se učil jezikov Afrike, sem bil prestavljen v Port Nolloth, da bi pomagal ondotnemu staremu misijonarju in ga nadomestil. Tu se mi vsiljuje vprašanje: kako bom sam kos z mojima dvema nogama takemu obsežnemu misijonu? Pred nedavnim je tukajšnja kolonialna oblast odredila, oziroma črnce prisilila, da se morajo daleč proč od bivališč Evropecev, torej notri v puščavi nastaniti. Tako so morali ti ubogi ljudje vnovič postaviti svoje kočice tri, pet, sedem in še več kilometrov daleč od kapelice, ki smo jo zanje sezidali.

Z božjo pomočjo smo postavili zopet male kapelice v njihovi sredini, pa ker nas je misijonarjev tako malo, mora en pater več misijonskih cerkvic oskrbovati. Skoro nemo-goče je torej, da bi mogli doseči pogane brez avta. Že nekateri naših misijonarjev imajo taka vozila ter jim je na ta način omogočeno oskrbovati veliko večji okraj z manjšim naporom. Moj predhodnik je tem naporom zelo hitro podlegel in zbolel. Odkar sem prišel sem, me sestre neprestano prosijo, da bi se potrudil za kak avto, ker tudi one ne bodo več dolgo zmagovale naporne pešhoje po žgoči puščavi.

Zato se obračam s prošnjo na vas in prosim pomoči, da bi mi pomagali. Rabil bi 200 funtov šterlingov, da bi si mogel nabaviti tako vozilo, ki je odporno silnemu vetru in globokemu pesku v naših pustih krajih.

To nam je poslal sv. Jožef.

»Da, sem rekla, to nam je poslal sv. Jožef«, tako piše misijonarka dominikanka s. Lioba iz Greytownav Natalu, Družbi sv. Petra Klaverja, ko je dne 3. okt. 1933 potrdila prejem poslanih predmetov.

»Ravno sem opravljala njemu v čast devetdnevnicu, da bi nam pomagal. V torek je bila devetdnevnicu končana ... pa sv. Jožef še ni nič poslal. Vendar prihodnji dan, bila je sreda, pride pismo od Klaverjeve družbe. Tako je res sv. Jožef pomagal! Sedaj pa bi še želela, da bi nam poplačal dolgove. Iskreno vas prosim, molite k sv. Jožefu; še nadalje nam mora pomagati!

V neznansko veliki potrebi smo. Ljudje kar od lakote umirajo. Neprestano hodijo ubožci k patru misijonarju in k nam. Čudimo se, kako more misijonar vsem pomagati, ko vendar nima nobenih dohodkov, razen kar mu dajo dobri ljudje, in to on takoj zopet razda ubogim črncem za živež.«

»O, oče, pomagaj nam! — Od včeraj nismo še nič jedli. — Že dva, tri dni nismo imeli nič hrane!«

Tako in slično se glasijo prošnje. — Tudi obleka za otroke, ki hodijo v cerkev in v šolo, nam povzroča mnogo skrbi.

Lepa smrt novospreobrnjenke.

Piše brat Valentin Poznič, F. S. C., Južna Afrika.

Stara ženica, ki ima že kakih 60 let, se pridno uči katekizma in pripravlja na sv. krst. To seveda zanjo ni bilo lahko delo, prvič ker je stara in drugič, ker ne zna brati. Njena hčerka je tudi prav pridna, naš katehist jo je vzel za ženo. Ko se je stara dobra mamica že kakega pol leta učila katekizma, je precej nevarno zbolela in ni mogla več v cerkev, kar ji je bilo zelo hudo. Zato je hodil misijonar dvakrat na teden k njej, da jo je pripravljaj na sv. krst.

Kljub temu, da se je bolezen obrnila na boljše, je ženica zelo prosila, da bi jo krstili in da bo mogla potem tudi hoditi k sv. obhajilu. Misijonar jo je tolažil, da še ni tako nevarno, naj še malo počaka, da bo pouk končan.

Šola in koča črnega katehista v misijonu Glen-Cowie, Južna Afrika.

Pa stara mamica se ni dala odvrniti in je zatrjevala, da bo kmalu umrla. Ko je misijonar videl, da je na sv. krst dovolj pripravljena, jo je krstil doma in ji prinesel tudi prvo sv. obhajilo. Žena je živela potem še nekaj časa zelo spodbudno in se je pripravljala na smrt. Da bi ne umrla brez sv. popotnice je prosila katehista, da bi jo vzel v svojo kočo, ki je blizu naše misijonske postaje. To je katehist prav rad storil. Nekaj dni na to je prišel ob treh ponoči k misijonarju in je rekel, da stara mati zelo prosi, da bi bi prišel k njej. Pobožno je prejela sveto popotnico in poslednje olje in umrla v rokah misijonarja. Kako lepa smrt novospreobrnjenke.

Še je čas,

pridobivati „ODMEVU“ novih naročnikov!

Vsak nov naročnik je nov prijatelj misijonov. Izišle številke pošljemo naknadno. Naročnina je malenkostna, samo 10 Din, 5 lir, 2.50 šil.

Pokažite »Odmev« vašim znancem in prijateljem, ki ga še ne poznajo. Letos ima »Odmev« krasne naslovne slike, gotovo jim bo ugajal. Opozorite jih na uslišanja, ki se godijo na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. Tudi zanje bo prosila, če si naročijo njen list.

In potem. — Za vse naročnike »Odmeva« berejo afriški misijonarji letno 500 svetih maš. Kakšen zaklad je to!

Misijonski prijatelji! Sedaj ob sklepu svetega leta poagitirajte še enkrat prav toplo za lepi misijonski list »Odmev iz Afrike«! Marija Mati dobrega sveta vam bo povrnila.

Kratka misijonska poročila.

Skof Campling, apostolski vikar v Zg. Nilu: Bil sem v Ukonijskem pri sestrah-domačinkah. Devet je bilo preoblečenih, devet je napravilo obljube. Zdaj imamo 32 frančiškank, ki so že svoje obljube napravile; nekatere so že izprašane učiteljice. So nam v veliko pomoč in tolažbo. Bogu hvala, da se sv. vera vedno bolj širi navzlic mnogim težavam in zaprekam. Med letom so sestre otvorile 3 nove samostane. Mnogo postaj je pa še brez sester... V novem zavodu za gobavce v Nyenga je nad 100 bolnikov, pa jih vedno več prosi za sprejem. — Kako sem hvaležen za sv. maše, ki ste mi jih poslali, vsem nam bodo v pomoč.

P. Neville, iz kongregacije svetega Duha, vikariat Kilimandžaro: »Zamorski rod, ki mu oznanjamo evangelij, je eden najboljših v Afriki in že precej civiliziran. Imenuje se Chagga. Ovir nam ne stavijo. Ako bi mi imeli le še več duhovnikov, bi bil naš misijon eden prvih v Afriki. Zdaj imamo

8000 kristjanov. Tu ne umrje noben pogan, da ga ne bi poprej izpreobrnil in krstili.

Zdaj bo začelo deževati. Prvi znaki se že kažejo: blisk, grom in manjša rosa. Ta čas imenujemo mafika. Med deževjem ne bo mogoče tri mesece potovati po cestah. Ne bo torej mogoče obiskovati naselbin, a brez dela ne bomo, kajti misijonar ima dela vedno čez glavo.

P. Odo Braun, O. S. B., misijon Mango, Vzh. Afrika: Ljubi Bog povrni Vam in Vašim dobrotnikom vse, kar ste nam zopet dobrega izkazali. Časi so težki, vendar poguma ne smemo izgubiti. Mi se trudimo v vinogradu Gospodovem, ljubi Jezus nas ne bo pustil brez pomoči. Če tudi pridejo še težji časi, ljubi Bog jih je v svoji previdnosti odločil in nas bo iz njih rešil. Dozdaj se še nimamo kaj pritoževati. Ni nam bilo treba zapreti še nobene šole, ne katehista odpustiti ali postaje ukiniti. Upajmo, da bo tudi v prihodnje tako.

P. Le Roux, Cunene: Vaše mašne intencije so dospele v trenotku, ko so nam poprejšnje pohajale. Vaša darila za stradajoče nam omogočijo, da moremo dati obilnejšo podporo, vendar ne zadostujejo, da bi pomagali povsod, kjer je treba. — Huda lakota vedno bolj pritiska na vrata in bo tri mesece vedno hujša, dokler ne požanjemo koruze. — Pred tremi meseci sem obiskal naše šole v oddaljenih krajih in sem videl, da so že takrat ljudje uživali neko mešanico grenkih korenin, ki jo napravijo v kašo iz lesa drevesa mitunda. Pa še take nimajo povsod. Otroci hirajo, starci umirajo. Redko se ustavljajo krstu. Ko bo nastopilo deževje, se bodo ljudje preživljali s travo, kar bo povzročilo grižo in umiranje. Na srečo kuga, ki je divjala onstran Cunene, ni dosegla preko reke do nas.

Sestra Kanizija, dominikanka, Kimberley: Dva zakonska, mož in žena, sta nedavno imela veliko srečo, da sta bila krščena in obha-

jana. Oba sta betežna in napol slepa. Pa navzlic temu prihajata vsak dan v cerkev k sv. maši in sv. obhajilu. Jaz sem ju z veseljem poučevala v zulu-jeziku in ju pripravljala na prejem sv. zakramentov. Zelo sta revna. Njih hrana je sok iz koruze, ki ga dobivata iz ljudske kuhinje. Pa sta vendar zelo srečna in zadovoljna in vesela, da sta na svoja stara leta še prišla do spoznanja prave vere.

Sestra Nikolaja O. S. B., Littembo: Pri mojih dragih bolnikih je vedno dovolj dela in skrbi, pa tudi marsikaj veselja, zlasti če se po telesni bolezni odpre vhod v dušo. Stari ljudje tu so še vsi pogani in se poslužujejo za zdravljenje ob boleznih in nesrečah čarovnikov in mazačev. Ti ljudem vse drago zaračunajo in jim obetajo, da bodo potem varni napram boleznim in nesrečam. Marsikoga odpravimo mi z zdravili in ga tako rešimo njegove zmotne in zaslepljenosti.

Kako dobra je »Mati Afrike«.

Misijonarka dominikanka iz Južne Afrike poroča:

Nekega lepega popoldne sem šla obiskat naše zamorce. Pridem do stare koče in notri najdem slabotno in staro mamico. Vprašala sem jo, če bi hotela biti krščena, preden umrje? Na mojo veliko žalost pa je odgovorila: »Prestara sem, da bi se učila. Vsi moji sorodniki so umrli in so tu pokopani. Tudi jaz hočem tja iti, kjer so oni.«

Sprevidela sem, da to pot nič ne opravi. Zapustim starko ter jo goreče priporočim »materi Afrike«, služabnici božji Mariji Tereziji Ledohowski.

Pa kako se začudim, ko najdem prihodnjo nedeljo staro ženico v cerkvi. Vprašala sem jo: »Mamica, kako pa si prišla v cerkev?« — »Sama ne vem, kako. Pa, ko si zadnjič bila pri meni, od tedaj nimam nobenega miru več. Neki notranji glas mi je neprestano klical: v cerkev moraš, daj se krstiti.« —

Odslej pride stara ženica vsako nedeljo s palico v cerkev. Zadnjo nedeljo mi je rekla:

»Prestara sem, da bi se učila, tudi ne slišim več dobro. Znam že napraviti križ in ljubim Boga. Ali bi mogla biti krščena?«

Na sveti božični praznik je bila krščena in je dobila ime Marija Terezija, v čast predobri »materi Afrike«, ki jo je še v zadnji uri privedla v naročje sv. Cerkve.

Ponovno se javno tisočkrat zahvaljujem služabnici božji Mariji Ledochowski, ker me je že večkrat uslišala in mi pomagala v zelo težkem družinskem kakor tudi v sodniškem in bolniškem položaju. Slučaji so bili taki, da človek sam ne bi našel nikdar pravega izhoda. — Pričeli smo devetdnevnico in se služabnici božji iskreno priporočili. Prošnje so bile uslišane. — V znak hvaležnosti do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime »Anton«. Vsakemu brez razlike najtopleje priporočam, da se v vseh potrebah zateče k veliki služabnici božji Mariji Tereziji.

A. S., Rožna dol., Ljubljana.

Čudna so pota božje previdnosti in božja pomoč ne počiva nikdar. Po naključju sem dobil pred dvema mesecema v roke »Odmev iz Afrike«, o katerem do sedaj še nisem vedel, še manj pa sem poznal služabnico božjo Marijo Terezijo Ledochowsko. Pazljivo sem prebral vse številke preteklega leta, katere so se mi res dopadle in obenem utisnile v srce in ganile dušo. »V stiski pa je res božja roka mila.« — Po kratkem premisleku sem opravil devetdnevnico in obljubil, da se naročim na »Odmev iz Afrike«. Res, po kratkem so bile uslišane celo tri prošnje. Najtopleje to vsakemu priporočam, kdor je v stiskah in boleznih.

Srce mi pravi: pojdi in izpolni obljubo. Zato se služabnici božji Mariji Tereziji javno zahvalim in prosim objave v »Odmevu«. — Imam do nje še eno veliko prošnjo. Priporočam se ji še nadalje v neki težki zadevi, ki mi tare dušo že dve leti. Objubljam ji, ako bo prošnja

uslišana, botrinski dar zamorčku, obenem sem tudi obljubil, da bom, kolikor je v mojih močeh, podpiral afriške misijone.

F. V., Ljubljana.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

Fr. Mezgon, Vreme.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za zboljšanje zdravja.

Š. M., Ljubljana.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, da mi je izprosila ljubo zdravje. Prosim objave v »Odmevu«.

M. S., Faček.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za prejeto milost.

Neimenovana.

Tisočera in iskrena zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, da se je možu zopet povrnilo ljubo zdravje. V veliki stiski smo se z zaupanjem zatekli k njej.

M. S., Vič.

Zahvaljujem se grofici M. Tereziji Ledochowski, za srečen izpit. Tudi se ji zahvaljujem, da sem se zdrav in srečno povrnil iz bolnišnice domov. Nadalje se ji še priporočam za zdravje in v vseh zadevah.

Jakob H., Črešnevec.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji, da je moje zelo hudo bolno dete na čudežen način ozdravelo, in sicer brez zdravniške pomoči.

K. E., Gornja Radgona.

Zahvaljujem se Bogu in Mariji ter služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje. Imela sem strašen revmatizem, tako, da nisem mogla po cele noči nič spati. Ko sem se k njej zatekla, sem bila takoj zdrava. Z istim zaupanjem se ji zopet priporočam v treh zadevah in obljubim dva botrinska darova, če bo prošnja uslišana.

M. P., pri Mariboru.

Imela sem prijateljico, ki je že delj časa bolehal. Naenkrat je bolezen nastopila tako hudo, da je bila vsa človeška pomoč brez upa. Bolnica se je priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in poslala dar za misijone. Kmalu jo je zelo mučna bolezen zapustila in je sedaj zdrava. Za to izrekam najprisrčnejšo zahvalo in se naročam na »Odmev«. Javna zahvala je bila objubljena.

Katarina O., Sv. L.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za zboljšanje zdravja moje matere, ki so bili nevarno bolni. Prosim javne objave v »Odmevu«. Priporočam se služabnici božji še nadalje.

F. L., Otiški vrh.

Nad dvajset let sem večkrat trpela hudo srbečico po vsem telesu, kar me je noč in dan mučilo, pa niso pomagala nobena zdravila. S prisrčnim zaupanjem sem začela opravljati devetdnevno v čast služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. Vsa vesela se ji sedaj zahvaljujem za čudežno pomoč, da sem rešena te nadležne bolezni in obljubim po svoji moči podpirati sv. misijone.

A. G., Trbovlje.

Srečna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

B. C., Liboje.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za ljubo zdravje.

A. Š., Veliko Trebeljevo.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam.

Cecilija Dama, Kanada.

Iz srca se zahvalim moji ljubi pomočnici Mariji Tereziji Ledochowski, da mi je v več zadevah tako dobro in hitro pomagala.

V. R., Novo mesto

Že dve leti moj sin ni imel dela. Dala sem ga vpisati za člana Družbe sv. Petra Klaverja ter sem ga priporočila služabnici božji Mariji Tereziji. Komaj je prišla sprejemna podobica v Ameriko, že je moj sin dobil prvi šiht. Poznam, da je bila tu očitna pomoč božja. Oba se služabnici božji prav pristrčno zahvaljujeva in vsem priporočava, da se k njej zatekajo v svojih potrebah.

Franj Pajk, Amerika.

Služabnici božji Mariji Tereziji in drugim priprošnjicam se zahvalujem za zdravje pri živini. Obljubila sem zahvalo v »Odmevu«.

Marija M., Strojna.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, za zboljšanje zdravja.

N. N., Novo mesto.

Prav srčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. En mesec sem bila v bolnišnici nevarno bolna. Zatekla sem se k služabnici božji in tako sem ozdravela.

G. A. Retje.

Pripomba uredništva: V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi svete Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: Marija B., Ljubljana za zboljšanje zdravja in še v dveh drugih važnih zadevah; za vsako uslišano prošnjo obljublja darovati za odkup zamorčka in javno zahvalo. — Frančiška J., Ljubljana za uslišanje v dveh važnih zadevah in za zdravje; obljublja odkup zamorčka in javno zahvalo, če bo prošnja uslišana. — R. F., Retje priporoča nesrečnega sina. — N. N., Borovnica za uslišanje neke prošnje; obljublja botrinski dar, če bo prošnja uslišana. — S. K., Ljubljana za pomoč v težkih družinskih razmerah; obljublja dar in zahvalo, če bo prošnja uslišana. — P. H., Ljubljana se priporoča za srečno rešitev v važnih družinskih razmerah. — K. E., Gornja Radgona za spreobrnjenje moža in za spreobrnjenje neke mladenke, ki je zašla na slaba pota; če bo prošnja uslišana obljublja dar za misijone. — N. N., Kranj za ozdravljenje bolne noge. — N. N., Avstrija za ljubo zdravje.

Popolni odpustek,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta »Zamorca«.

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta.

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca, iz reda pridigarjev — ustanovni dan Družbe sv. Petra Klaverja.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

IV. 1934 8.000

Za častivce Marije Matere dobrega sveta.

Litanije Marije Matere dobrega sveta po . . . Din —.50

Male podobice Marije Matere dobrega sveta po Din —.25

Večje podobe Marije Matere dobrega sveta po Din 8.—

Naslov glejte na 2. strani ovitka.

Odgovor moškim misijonskim poklicem.

Mesto pismenega odgovora vsem onim, ki so nas prosili za naslove moških misijonskih kongregacij, katerih člani delujejo tudi v zamorskih misijonih. Tu navajamo nekatere, ki so najbližje Jugoslaviji:

Missionshaus der Weissen Väter, Trier, Mosel, Dietrichstrasse, Nemčija.

Missionshaus der Söhne vom hlsten Herzen, Millan, presso Bressanone, Italija.

Missionshaus der Oblaten des hl. Franz v. Sales, Schmieding bei Wels, Post Krenglbach, G. Austria.

Missionshaus der Väter v. hl. Geist, Knechtsteden, Post Dormagen, Rheinland.

Dušam, ki ljubijo misijone.

Gospodične z višjo šolsko izobrazbo in učiteljice pa tudi preprosta dekleta, ki imajo redovni poklic in veselje do misijonov za morejo biti sprejete v verski zavod notranjih članic Družbe sv. Petra Klaverja kot pomožne misijonarke za Afriko. Priporočamo knjižico »Poklic pomožne misijonarke«. Cena Din 4.50. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Zahvale.

Sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici b. Mariji Tereziji Ledochowski: J. M., Podlipa za uslišano prošnjo; D. F., Železniki za trikratno uslišanje; N. N., Ljubljana za uslišano prošnjo; I. P., Idrija za uslišano prošnjo.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici b. Mariji Ledochowski: S. N., Ljubljana za srečno zadnjo uro in spreobrnjenje svojih otrok; R. V., Vrhnika v neki težki in važni zadevi; J. N., Ribnica v neki zadevi; P. K., Ljubljana v važni zadevi; Fr. D., da bi se našel ukradeni denar.

Na željo objavljeno: Š. M. po zaobljubi za kruh sv. Antona 20 Din. — N. N. iz župnije Šmartin, 100 Din za krst zamorčka na ime »Francišek Pavlanski«.

Spomin na umrle.

Preč. P. Wolters, kongr. Belih očetov, misijonar v Ugandi. — Lucija Božič, Bistrica, Šmihel pri Plib. — Marija Rihar, Nevlje. — Stanko Sitar, Ljubljana. — Franciška Mohar, Volavljje. — Franc Marn. — Alojzija Ličof. — Marija Pretnar. — Jožefa Vučak. — Helena Antolin. — Anton Erznožnik, Dobračevo. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

